

Jestliže tedy v daném případě žal. úřad v podstatě vyslovil — a to je pravý smysl nař. rozhodnutí — že nemůže sporné nemovitosti uznati za obecní statek, pokud pořadem práva nebude vysloveno, že knihovní vklad jejich pro starousedlé je neplatný a že patří obci, není výrok ten v rozporu se zákonem, a stížní námitky, domáhající se v podstatě toho, aby žal. úřad zkoumal platnost knihovního vkladu vlastnického práva pro starousedlé, jsou bezdůvodné. Bezdůvodnou je pak i námitka vadného řízení z důvodu, že žal. úřad nehleděl k poměrům, jaké tu byly v r. 1864.

Č. 11.583.

Školství: * Nárok učitele na vrácení náhrady za naturální byt nespadá pod preklusi stanovenou v § 30 odst. 6 učit. zákona č. 104/1926 Sb.

(Nález ze dne 6. prosince 1934 č. 23.061.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A CCCCLXXVI/34.

Věc: Josef L. v P. (adv. Dr. phil. et jur. A. L. Dembitzki z Prahy) proti ministerstvu školství a nár. osvěty o vrácení náhrady za naturální byt.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním ze 17. července 1929, jež došlo 19. července 1929 na ošv v Podbořanech, žádal st-l, ředitel občanské školy, o částečné vrácení náhrady za používání naturálního bytu za dobu od 1. června 1922 do 1. ledna 1926, neboť z tohoto titulu bylo mu neprávem sráženo 600 Kč, místo v § 28 zem. zák. z 27. ledna 1903 č. 16 z. z. stanovených 300 Kč, kterýžto přeplatek činí celkem 1.075 Kč. Zšr v Praze výnosem ze 4. prosince 1931 žádosti té nevyhověla se zřetelem k ustanoní odst. 6 § 30 zák. z 24. června 1926 č. 104 Sb., ježto žadatel uplatnil svůj nárok teprve 19. července 1929, tedy již po uplynutí 3 roků ode dne vzniku nároku. Odvolání st-lovo z tohoto výnosu žal. úřad výnosem z 27. července 1932 zamítl z důvodů rozhodnutí zšr-y a k vývodům odvolání podotkl toto: »Předpis § 30 zák. č. 104/1926 postihuje všechny druhy požitků, jež učitel veřejné školy národní pobírá z titulu služby. V daném případě je zásadně nerozhodno, posuzuje-li se nárok na příznání sporné částky, uplatněný žádostí z 19. července 1929, jako nárok na příznání nedoplatku na vyplacených nižších služebních příjmech z důvodu nesprávně vyměřeného (poukázaného) příbytečného či srážky za naturální byt, ježto v obou případech jde o nedoplatek na služební příjmy z důvodu nesprávné výměry platové (poukazu platového), který dlužno považovati za prekludovaný předpisem věty druhé odst. 6 § 30 zák. č. 104/1926 Sb. Předpis tento vykládati sluší — jak je zastáváno i nss-em (srov. nál. 19.514/31) — tím způsobem, že se jím prekluse normovaná ve větě první rozšiřuje i na nedoplatky těch požitků, které se učitelé poukáží jen a teprve tehdy, když nárok na ně uplatní. Ježto v daném případě jde o nedoplatky za dobu do 31. prosince 1925, je zřejmo, že výrok ve věci vydaný je ve shodě se zákonem. Právnímu názoru, že předpis věty druhé odst. 6 týká se pouze případů, kde učitel

k uplatnění nároku byl povinen, nelze dáti za pravdu (srov. cit. nález nss-u).«

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto: — — — —

Proti vlastnímu obsahu nař. rozhodnutí st-1 namítá, že případ jeho se nehodí pod žádnou z abstraktních skutkových podstat, uvedených v odst. 6 § 30 učit. zákona. Této námitce bylo přisvědčiti. V předpisu § 30 odst. 6 uč. zák. se stanoví: »Byly-li učitelé vypláceny služební příjmy nižší, než mu podle vydaných výměrů příslušely, nebo, nebylo-li učiněno z moci úřední opatření o zvýšení služebních příjmů, na něž učitel měl podle platných předpisů nárok, může učitel uplatňovati nárok na doplatek scházejících částek pouze do tří roků od splatnosti té které nesprávně vyplacené částky. Totéž platí, pokud zvláštní předpisy jinak nestanoví, o nedoplatcích na služební příjmy, jestliže učitel svůj příslušný nárok, ač byl k tomu podle platných předpisů povinen, neuplatnil do 3 roků od vzniku nároku.« Předpis tento — jak plyne z jeho znění — jedná vesměs o nedoplatcích služebních příjmů a jest se tudíž tázati, zda také v daném případě st-1 uplatnil nějaký nárok z důvodu nedoplatku služebních příjmů. Nss dospěl tu k odpovědi záporné.

Podle ustanovení § 28 čes. zák. o právních svazcích učitelstva z 19. prosince 1875 č. 86 č. z. z. mají ředitelé škol občanských a správcové škol obecných právo na byt, event. příbytečné. Podle § 9 paritního zákona z 23. května 1919 č. 274 Sb. ve znění § 3 zák. z 13. července 1922 č. 251 Sb. nároky ředitelů a správců škol na naturální byt nebo příbytečné podle zemských zákonů zůstávají nedotčeny, avšak příslušná částka zákonného příbytečného nebo odhadní cena naturálního bytu, určená podle místních poměrů, odečte se od požitků peněžitých. Podrobnější předpisy o odhadu ceny naturálního bytu obsahuje § 3 výnosu ministerstva školství ze 7. dubna 1923 č. 42.105-I a § 1 vl. nař. z 8. března 1923 č. 52 Sb. Předpisy učitelského zákona nepřicházejí tu v úvahu, ježto se vztahují na dobu po 1. lednu 1926, o kterou v daném případě nejde.

Z předpisů těchto je patrné, že jest rozeznávati mezi služebním příjmem ředitele (správce) školy a náhradou za používání naturálního bytu; tato náhrada není služebním příjmem, nýbrž naopak vydáním ředitele (správce) školy, ježto se hodnota naturálního bytu sráží z jeho služebních příjmů. Není tedy užívání naturálního bytu materiální hodnotou, jež by připlyvala k příjmům ředitele školy, a nelze je proto kvalifikovati za služební příjem ve smyslu § 30 učit. zák. č. 104/1926 Sb. Na povaze řečené náhrady jako srážky z platů nic nemění skutečnost, že podle dispozice zákona jest tuto náhradu odečísti od peněžitých příjmů ředitele (správce) školy, neboť tím se jen stanoví modalita vybírání oné náhrady, aniž se tím náhrada za naturální byt stává činitelem určujícím výši služebních platů, na niž má ředitel (správce) školy ze zákona nárok. Pak je však okolnost, že po odečtení hodnoty naturálního bytu od peněžitých příjmů obdrží ředitel (správce) školy na služebních příjmech ve skutečnosti méně, než kdyby oné srážky nebylo, pouhým faktickým důsledkem modalitě vybírání oné náhrady, nezmenšuje však služebních příjmů ředitele (správce) školy ve smyslu právním.

Z toho plyne, že nárok ředitele (správce) školy na vrácení částek,

kteře byly domněle neprávem odečteny od peněžitých platů z titulu náhrady za naturální byt, není nárokem na doplatek scházejících částek služebních příjmů ve smyslu předpisu § 30 odst. 6 uč. zák. a že nelze takový nárok zamítnouti, nebyl-li uplatněn do 3 roků od provedení domněle neoprávněných srážek z důvodu prekluse podle tohoto zákonného ustanovení. K stejnému právnímu názoru dospěl nss v usnesení svého odborného plenu ze dne 29. října 1934 č. 897/32 pres. Boh. A CCCCLXXVI/34 v příčině nároku na vrácení neoprávněných srážek penzijních příspěvků ze služebních platů. Opačný názor žal. úřadu je tedy nezákonný a bylo proto zrušiti naříkané rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.584.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: V řízení, v němž živnostenský úřad na Slovensku bere na vědomí oznámení o zřízení vedlejšího závodu, nemá živnostenské společenstvo postavení procesní strany a není legitimováno ani ke stížnosti k nss-u v této věci.

(Nález ze dne 7. prosince 1934 č. 3611/33.)

V ě c: Okresní živnostenské společenstvo ve V. proti zemskému úřadu v Bratislavě o členství ve společenstvu.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Výměrem z 31. března 1932 nevzal okresní úřad ve Velkých Kapušanech na vědomí oznámení firmy Vacuum Oil Company, rafinerie minerálních olejů v S., že zřídila ve V. pouliční benzinové čerpadlo jako vedlejší závod, a zakázal zřízení tohoto vedlejšího závodu podle ustanovení § 56 odst. 3 živn. zákona a to z toho důvodu, že firma neprokázala, že jest členem okresního živnostenského společenstva ve V., v jehož obvodě má býti vedlejší závod zřízen, ani že zaplatila inkorporační poplatek, jak to ustanovuje § 156 odst. 1 a 2 živn. zákona. K odvolání firmy zrušil zemský úřad v Bratislavě výměrem z 16. září 1932 napadený výměr okresního úřadu z důvodu, že vedlejší závody podniků po továrnicku provozovaných i prodejní sklady těchto podniků nelze podle § 157 odst. 1 in fine živn. zákona považovati za povinný členstvím v živnostenském společenstvu.

Maje rozhodovati o stížnosti podané na toto rozhodnutí okresním živnostenským společenstvem ve V., musel se nss vzhledem k ustanovení § 2 zák. o ss zabývati nejprve otázkou, zda stěžující si společenstvo jest legitimováno podati proti shora uvedenému rozhodnutí zemského úřadu stížnost na nss.

Předmětem sporu, který byl v administrativním řízení nař. rozhodnutím vyřešen, byla otázka, zdali okresní úřad ve V. právem nevzal na vědomí oznámení učiněné výše zmíněnou firmou podle § 56 živn. zák. o zřízení vedlejšího závodu ve V. Zrušiv pro nezákonnost zákaz zřízení tohoto závodu, vyslovil tím žal. úřad, že I. instance neprávem nevzala oznámení to na vědomí a neprávem podle § 56 odst. 3 živn. zák. zakázala zřízení oznámeného závodu vedlejšího. Důvod, pro nějž I. stolice oznámení firmy nevzala na vědomí, a jež žal. úřad uznal právně nesprávným, t. j. otázka členství řečené firmy u stěžujícího si společen-